

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஒலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஒலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொசுக்களை யின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொசு முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

உதிர்ந்த மலர்கள்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர்

பத்துப்பாட்டை நான் ஆராய்ந்து பதிப்பிக்கத் தொடங்கியபோது எனக்கு முதலில் மூலமுள்ள பிரதி கிடைக்கவில்லை. பதவுரைமட்டும் அடங்கிய பிரதிகளே கிடைத்தன. அதன் முதற் பதிப்பில் உரையிலிருந்து தொகுத்த மூலத்தையே வெளியிட்டேன்.¹ அக்காலத்தில் மூலப்பிரதி எங்கேனும் கிடைக்குமோ வென்று கிரமப்பட்டுத் தேடியும் பயனில்லை.

உரையில் நச்சினூக்கினியர் கொடுத்துள்ள மூலப்பகுதிகளை இணைத்து எதகை, மோனை, பொருட்டொடர்பு முதலியவற்றை ஆராய்ந்து ஒருவகையாக அமைத்துக்கொண்டேன். அந்த நிலையிலும் ஓர் இடையூறு உண்டாயிற்று.

* * * * *

பத்துப்பாட்டில் எட்டாவது பாட்டாக இருப்பது குறிஞ்சிப்பாட்டுடன்பது. அது சங்கப்புலவர்களில் தலைசிறந்த வராகிய கபிலரால் ஆரிய அரசனாகிய பிரகத்தன் என்பவனுக்குத் தமிழின் நயத்தைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டுப் பாடப் பெற்றது. அதன் கண் ஒரு தலைவி ஒரு தலைவனைக்கண்டு காழற்று அளவளா விய செய்தியாகிய களவொழுக்கம் மிக அழகாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

மலைவாணர் மகளாகிய ஒரு தலைவியை அவளுடைய தாய், "திணைக்கொல்லையைக் காத்து வருவாயாக" என்று கூறித் தோழியுடன் அனுப்பினாள். தலைவியும் தோழியும் திணைக்கொல்லைக்குச்

1. 1889-ஆம் வருஷம்.

சென்று பரண்மேலிருந்து நிளி முதலியவற்றை ஒட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பிறகு அருவியிலே விளையாடி மகிழ்ந்தும், பாட்டுக்களைப் பாடியும், பலவகையான அழகிய மலர்களைப் பறித்துப் பாறையிலே குவித்தும், நகைகளை மெல்லாம் அடைபடையால் கட்டி விடுத்தும், மாலையெடுத்து அணிந்தும், இடையிடையே விளையாடி ஒட்டியும் பொழுது போக்கினார்கள்.

அப்பொழுது அங்கே ஒரு தலைவன் வந்தான். அவன் அழகும் வீரமும் உடையவன். அவன் தன் தலைமயிரில் எண்ணெயும் மயிர்ச்சார்தும் பூசியிருந்தான். அகிற்புகையினால் அதனை உலர்த்தினமையின் அதில் வாசனை கமழ்ந்தது. அவ்வாசனைபற்றி வண்டுகள் அவன் குடும்பியிலே மொய்த்தன. பல மலர்களை அவன் தன் தலையில் அணிந்து பிச்சி மலரால் தொடுத்த ஒற்றைவடத்தைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு காதில் அசோகத்தளிரைச் செருகியிருந்தான். பூமாலையும் ஆபரணமும் அவன் மார்பிலே விளங்கின. கையில் வில்லையும் அம்புகளையும் ஏந்தியிருந்தான். இடையிலே கச்சையும் காலிலே வீரக்கழலும் திகழ்ந்தன.

அவனோடு சில நாய்கள் வந்தன. அவை குரைத்துத் தலை வியையும் தோழியையும் வளைத்துக்கொண்டன. அவர்கள் அஞ்சி வேறிடத்திற்குச் செல்ல முயன்றார்கள். அப்பொழுது அவ்வீரன் அவர்களை நோக்கி இனிய சொற்களைக் கூறி அவர்கள் அழகைப் பாராட்டினான்.

எப்படியேனும் அவர்களோடு பேசவேண்டுமென்பது அவன் விருப்பம். அதனால் பொய்யாக, “நான் வேட்டையாடி வந்தேன். யானைமுதலிய சில மிருகங்கள் எனக்குத் தப்பி இங்கே வந்தன. அவற்றை நீங்கள் கண்டீர்களோ?” என்று வினாவினான். மகளிர் இருவரும் நாணமிருதியால் ஒன்றும் விடை பகரவில்லை.

அவன் மேலும், “என் வினாவிற்கு ஏற்ற விடை தாராவிடினும் என்னோடு ஒரு வார்த்தையாவது பேசக்கூடாதா?” என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு பூங்கொம்பை எடுத்துக் குரைத்துக்கொண்டிருந்த தன் நாய்களை அடித்து அடக்கினான். தலைவியின் வாயிலிருந்து ஒரு சொல்லேனும் வருமோவென்று எதிர்பார்த்து நின்றான் அவன். ஒன்றும் வரவில்லை.

அப்பொழுது, வேடன் ஒருவனால் திணைப்புனத்திலிருந்து அரத்தப்பட்ட ஒரு யானையானது மதமிருந்து மரங்களை முறித்துக்கொண்டு அவ்வழியே வந்தது. அதைக்கண்ட அம் மகளிர் இருவரும் அஞ்சி நடுங்கினர். அவர்களுடைய நாணம் இருந்த

இடம் தெரியாமல் மறைந்தது. உயிருக்கே ஆபத்து வந்தபோது நாரணர் என்செய்யும்! உடனே அவ்வீரனருகிலே ஓடிச் சென்று நடுந்நி நின்றுகள்.

நினைத்தபொருள் கைவந்தவனைப்பேரல அவன் மகிழ்ந்து மிகவும் எளிதாக ஓர் அம்பைத் தொடுத்து அந்த யானையின் முகத்தில் எய்தான். அது வெருவி ஓடிவிட்டது. மகளிர் அச்சம் நீங்கினர்.

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இடையே ஒருவகை அன்பு உண்டாயிற்று.

பிறகு மகளிர் இருவரும் மலையருவியிலே குதித்து விளையாடு கையில் கால் நிலையாமல் நீரால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டனர். அப்பொழுது தலைவன் சென்று அவர்களைக் காப்பாற்றினான். தலைவியைத் தழுவிக்கொண்டு அன்பு செய்தான். அதுமுதல் அவ்விருவரும் காதலராயினர். தினந்தோறும் சென்று தலைவன் தலைவியைக் கண்டு அளவளாவி வந்தான். தலைவி காலையிலே துணைப்புனஞ் செல்வதும் கிளியை ஓட்டுவதும் தலைவனைக்கண்டு பேசி அளவளாவி மகிழ்வதும் மாலையிலே தன் வீடு திரும்புவது மாக இருந்துவந்தாள்.

பின்பு துணைக்கதிர் விளாந்தவுடன் தலைவிக்குத் துணைப்புனங் காக்கும் வேலை ஒழிந்தது. இதனால் அவள் தன் வீட்டிலேயே இருந்தாள். அச்சகாலத்தில் தலைவன் இராப்பொழுதில் அவளை நாடி வீட்டிற்கு வந்து சென்றுகொண்டிருந்தான்.

அவன் வரும்போது இராக்காலமாதலின் இடைவழியிலே அவனுக்கு நேரக்கூடும் அபாயங்களுக்கும் தன் ஊரி லும் வீட்டிலும் உள்ள காவல்களுக்கும் பயந்து தலைவி வருந்தினாள். அந்த வருத்த மிகுதியினால் அவள் உடல் மெலிவுற்றது. அம்மெலிவைக் கண்ட தாய் முதலியோர் அதற்குக் காரணம் என்னவென்று ஆராயத் தொடங்கினர்.

தலைவிக்கு உண்டான நோய், மருந்தால் தீர்வதன்றென்பதை அவர்கள் அறிந்தனர். முதியவர்களையும் தெரிந்தவர்களையும் கேட்டார்கள்; கடவுளுக்குப் பூசைபோட்டனர்; அவர்களால் நோயின் காரணத்தை அறியமுடியவில்லை. உண்மையறியாமல் அவர்கள் வருந்துவதையும் தான் தலைவனை மணம்செய்து கொள்வதற்கு வழியின்றித் துன்புறுவதையும் தலைவி உணர்ந்து யோசித்தாள். 'நம்முடைய காதலை வெளிப்படுத்தாவிடின் அதனையறியாத இவர்கள் ஏதேனும் செய்யத் துணிவார்கள். அதனால் நம்முடைய காத லுக்கும் கற்புக்கும் குறை நேரும். ஆபரணங்கள் உடைந்துவிட்

டால் மறுபடி திருத்தி அமைத்துக்கொள்ளலாம். ஒழுக்கமும் கற்பும் வழுவினால் மறுபடியும் அமைத்துக்கொள்ள முடியுமா? எப்படியேனும் நம் கிளைபாத் தாய்க்குத் தெரிவிப்பதுதான் பரிகாரம்' என்று அறிவித்தான். அறிவித்து நான் உயிர்த்தோழிக்கு அதனை அறிவித்தான். அந்தோழி அதனைக் கேட்டு அவன் விருப்பத்தின் படியே செவிவித்தாய்க்குத் தலைவியின் காதல் வாலாற்றைச் சொல்லுகின்றான்.

* * * * *

அப்படிச் சொல்லும் முறையிலே குறிஞ்சிப் பாட்டு அமைந்திருக்கின்றது. அதில் உள்ள வருணனைகளும், பழைய வழக்கங்களும், பிறவும் என் மனத்தைக் கவர்ந்தன. தலைவியும் தோழியும் பலமலர்களைப் பறித்துப் பாறையிலே குவித்த செய்தி கூறப்படுமிடத்தில் 99 மலர்களின் பெயர்கள் வருகின்றன. 'இவ்வளவு பூக்களின் பெயர்களை எதற்காக அடுக்கி இங்கே சொல்ல வேண்டும்?' என்று யோசித்தேன். ஆரிய அரசனுக்குத் தமிழ்ச்சிறப்பை அறிவுறுத்த வந்த கபிலர், "தமிழர்கள் இயற்கையின் எழிலை நன்கு உணர்ந்தவர்கள். நிலப்பாகுபாடுகளையும் மரஞ்செடி கொடிகளின் இயல்புகளையும் தெளிவாக ஆராய்ந்தவர்கள். அவர்களுக்கு வார்த்தைப் பஞ்சமில்லை" என்பதை அவ்வரசன் தெரிந்துகொள்வதற்காக இப்படிப் பாடியிருக்க வேண்டுமென்று கருதினேன்.

மாலேக்காலத்தை எவ்வளவு அழகாக அவர் அதில் வருணித்திருக்கின்றார்!

'சூரியன் அத்தகிரியிலே மறைகின்றான். மான் கணங்கள் மரத்தடியிலே வந்து கூடுகின்றன. பசுக் கூட்டங்கள் வயிரூரமெய்ந்துவிட்டுத் தம்முடைய கன்றுகளை நினைந்து விளித்துக் கொண்டே மந்தைகளிற் புகுகின்றன. அன்றிற் பறவை பரீபரத்தில் இருந்து துணையை அழைக்கின்றது. பாம்பு இரை தேடும் பொருட்டு மணியை உமிழ்கின்றது.

'இடையர்களுல்லாம் தம்முடைய புல்லாங்குழலில் ஆம்பற் பண்ணை வாகிக்கின்றனர். ஆம்பலமுற்புகள் இதுழ் விரிகின்றன.

'வீடுகளிலெல்லாம் கமல்களிகள் விளக்கேற்றுகின்றனர். அந்தணர் அந்திக் கபிலைச் சொர்க்கின்றனர்.

'இலைகளின் மேல் அமைந்த பரண்களில் வேடர்கள் கொடிய பிழைக்கலை அழக்கறந்துக் கொள்ளிக் கட்டையால் தீ உண்டாக்குகின்றனர். பெருக்கம் மலைமாத் குழ்கின்றன; எங்கும் இருள் வின்றது. காட்டிலே கல்லென்ற ஓலி உண்டாகின்றது. புள்ளினங்கள் தத்தும் கூடுகளில் வந்து ஓலித்தன. இப்படி மலை வந்தது'.

இவற்றைப் படிக்கப்படிக்க இக்காட்சிகள் என் மனக்கண் முன் தோன்றலாயின. ஒருமுறை படித்தேன். இருமுறை படித்தேன். பலமுறையும் படித்தேன்.

* * *

மூல அடிகளை நன்றாக வரையறை செய்துவரும்போது; மலர்களை வரிசையாகச் சொல்லும் பகுதியின் இடையே சில அடிகள் விட்டுப்போயினவென்று தெரிந்தது. அங்கே ஏட்டில் இடம் விடப்பட்டிருந்தது. அழகாகத் தொடுத்த அம்மலர் வரிசையிலே சில மலர்கள் காணப்படவில்லை. அவ்வரிசையின் அழகு அதனால் சிறிது சிதைவுற்றது. எவ்வளவோ இடங்களில் தேடியும் மூலம் கிடைக்கவில்லையே என்ற வருத்தத்தால் நைந்திருந்த நான், உரையின் உதவிகொண்டு ஒருவாறு மூலத்தைச் செப்பந் செய்யலாமென்ற தைரியத்தை அடைந்திருந்தேன். மூலவரையறையும் ஒருவாறு அமைந்து வந்தமையால் திருப்பியுற்றேன். இடையிலே இம்மலர் வரிசை அறுந்திருந்தது. நான் என்செய்வேன்!

அங்கே செங்காந்தட்டி முதல் செம்பூ வரையிற் பல மலர்கள் சொல்லப்படுகின்றன. செங்கொடுவேரி என்னும் பூவுக்கும் கூவிளம் பூவுக்கும் இடையிலே சிதைவு காணப்பட்டது. ஏட்டுச் சுவடியில் அடிவரையறையோ, அடிகளின் எண்ணை இரா. எத்தனை அடிகள் அங்கே இல்லையென்று விளங்கவில்லை. 'எத்தனை மலர்கள் உதிர்ந்துவிட்டனவோ! அவற்றை எங்கே தேடி எடுத்துக் கொடுத்தக் குறையை நிரப்புவோம்!' என்று நான் ஏங்கினேன். ஏடுகள் தேடாத இடம் ஏதாவது இருக்கிறதாவென்று யோசித்தேன். தமிழ்வாணர்களைப் பாதுகாத்தும் சைவத்தை வளர்த்தும் வரும் தருமபுர ஆதீன மடத்தில் நான் அதுகாறும் ஏடுகளைத் தேடாதது என் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

அக்காலத்தில் திருவாவடுதுறையாதீனத்திற்கும் தருமபுர ஆதீனத்திற்கும் சில வழக்குகள் நடந்தன. அதனால் இரண்டு மடத்தினர்க்குள்ளும் ஒற்றுமை இல்லை. தருமபுரமடத்தின் பழம் பெருமையையும், திருவாவடுதுறை மடத்தைப்போலவே அம் மடத்திலும் தமிழ் வளர்த்த பெரியார்கள் பலர் இருந்தமையையும் நான் அறிவேன். ஆயினும் திருவாவடுதுறை மடத்தின் சார்பு பெற்றவனான நான் தருமபுரத்திற்குச் செல்லத் துணியவில்லை. பழங்காலத்தில் இவ்விரண்டு மடங்களும் ஒற்றுமையோடு இருந்தன. தருமபுரத்தைக் கீழைவீடென்றும் திருவாவடுதுறையை மேலைவீடென்றும் சொல்வார்கள்.

ஆதினங்களின் இடையே பிணக்கு நேர்ந்தபோது ஓர் ஆதினத்திற்குரியவர்கள் மற்ற ஆதினத்திற்குரியவர்களோடு பழகாமல் இருப்பது வழக்கம். அதனால் 'தருமபுரம் செல்வதைத் திருவாவடுதுறை மடத்தினர் விருந்தாமை' இருத்தல்கூடும்; தருமபுரத்தினர் உள்ளன்போடு என் வரவை எற்றுக்கொள்ளாமல் இருத்தலும் கூடும்' என்ற எண்ணத்தினாலேயே, பல இடங்களில் சென்று சென்று ஏடுகளைத் தேடிவந்த நான் தருமபுரம் செல்லாமலே இருந்தேன்.

'இப்பொழுது அவற்றையெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டிருந்தால் காரியம் நிறைவேறுவது எப்படி? தமிழ்ப் பணியில் இந்த ஸம்பிரதாயங்களைப் பார்ப்பது அவசியமன்று. நமக்கு அகௌரவம் நேர்ந்தாலும் பெரிதன்று; நம் காரியம் நிறைவேறினால் அதுவே பெரிய கௌரவம்' என்று நினைத்துத் தருமபுரத்திற்குச் செல்லத் துணிந்தேன்.

கும்பகோணத்தில் நான் வேலையிலிருந்த காலம் அது. அக் காலத்தில் திருவாவடுதுறையில் ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகர் 17-ஆம் பட்டத்து ஆதினகர்த்தராக விளங்கினார். அவரிடம் சென்று என் கருத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர் என்பால் பேரன்பு உடையவராதலின் மடங்களின் இடையிலேயுள்ள பகைமையைப் பாராட்டாமல், "அப்படியே செய்யலாம்" என்று சொல்லி விடை கொடுத்ததோடு மடத்தின் முக்கிய காரியஸ்தராகிய ஸ்ரீ பொன்னுசாமி செட்டியாரென்பவரையும் உடன் அனுப்பினார்; வண்டி முதலியவற்றையும் அனுப்பினார்.

அன்று சனிக்கிழமை. காலை யில் ஏழுமணிக்கு நான் பொன்னுசாமி செட்டியாரருடன் தருமபுரம் சென்றேன். அந்த ஊரை அந்நேரமே பாராதவன் ஆகலின் அதனை முதன் முதலில் பார்க்கும்போது வனக்குள் நிறந்த இன்பம் உண்டாயிற்று. காணிக்கையில் உள்ள அன்பின் இயற்கையழகைக் காணும் போது கோழகாட்டின் பெருமைப்பாடுகள் வருணித்திருக்கும் பகுதிகள் நினைவுக்கு வந்தன.

மடத்திற்குள் சென்றேன். அங்கே நிலவிய ஒழுங்கான அமைப்பும் தவக்கோவம் பூண்டிருந்த தம்பிரான்களின் கூட்டமும் என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. திருவாவடுதுறைமடத்தில் அத்தகைய காட்சிகளைக் கண்டு கண்டிருப்பவரின் தருமபுரத்திலும் அவற்றைக் கண்டபோது எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. 'இதுகாறும் இங்கே வாராத ஒரு குறையே' என்கூட நான் எண்ணலானேன்.

என் வாழ்வை சொல்லிவாழும்படிக்கு மனத்தினுட்பென்
பென்.

அங்கே ஆதினத் தலைவர்களாகிய பூநீர் பாணிகளாகக் கேள்விகள்
ஒரு சாய்வு நாற்காலியிலே சாய்ந்துகொண்டிருந்தவர். நான் அவர்
அருகிலே போய்க் கையுறையாகக் கொண்டுவந்திருந்த கற்கண்டிப்
பொட்டலத்தை அவருக்கு முன் வைத்துவிட்டு நின்றேன். என்
னைக்கண்டும் அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை. வெறுப்பின் அறிகுறியாக
இருக்கலாமென்றெண்ணினேன்; 'திருவாவடுதறை மடத்திற்கு
வேண்டியவர் இங்கே வரலாமா? எதற்காக வந்தீர்?' என்று கடுமை
யாகக் கேட்டுவிட்டால் என் செய்வது என்ற அச்சம் வேறு என்
உள்ளத்தில் இருந்தது. பேசாமல் அரைமணி நேரம் அப்படியே
நின்றேன். தேசிகர் ஒன்றும் பேசவில்லை. நான் மெல்லப் பேசத்
தொடங்கினேன்; "நான் கும்பகோணம் காலேஜில் தமிழ்ப்பண்டித
னாக இருந்துவருகிறேன். தமிழ்நூல்களை ஆராய்ந்து பதிப்பிக்கத்
தொடங்கி யிருக்கிறேன். இப்பொழுது பதிப்பிப்பதற்காகப்
பத்துப்பாட்டு என்னும் சங்க நூலொன்றை வரித்தம் செய்து
கொண்டிருக்கிறேன். அதில் இடையிலே ஒரு பாகம் சிதைவாக
இருக்கிறது. பல இடங்களில் தேடித்தொகுத்த சுவடிகளில் அந்தப்
பாகம் காணப்படவில்லை. இந்த ஆதினத்தின் பெருமையை நான்
நன்றாக அறிந்தவன். பல பெரியோர்கள் இங்கே இருந்தார்
களென்பதையும் உணர்ந்தவன். இந்த ஆதினவித்துவானாக
இருந்த சம்பந்தசரணையர் இயற்றிய கந்தபுராணச் சுருக்
கத்தைப் படித்து இன்புற்றிருக்கிறேன். கவிதா சார்வபொள
மாகிய துறைமங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகளுடைய
ஆசிரியர் இந்தமடத்தில் இருந்த வெள்ளியம்பலவாண முனிவ
ரென்பவரே. இன்னும் பல வித்துவான்கள் இந்த மடத்தின்
ஆதரவுபெற்றுச் சிறந்த நிலையில் இருந்திருக்கிறார்கள்; பல
நூல்களை இயற்றியிருக்கின்றார்கள். ஆதலால் இங்கே பழங்
காலத் தொடங்கிப் பல அருமையான ஏட்டுச் சுவடிகள் இருக்கும்.
அவற்றைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற அவா எனக்கு நெடுநாட்களாக
இருந்தது. இப்பொழுது ஒரு சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. இந்த
இடத்திற்கு வந்தால் சிதைந்த பாகம் கிடைக்குமென்றெண்ணி
வந்தேன். ஸந்நிதானம் கட்டளையிட்டால் நான் வந்த காரி
யத்தைக் கவனித்துக்கொண்டு செல்வேன். மடத்துக் காரியஸ்தர்
கள் சிலரும் உடன் இருந்தால் நான் விரைவில் ஏட்டுச் சுவடிகளைப்
பார்க்க அனுகூலமாக இருக்கும். இந்த உபகாரத்தினால் தமிழ்
முக்குப் பெரிய சிறப்பு ஏற்படும். ஸந்நிதானத்தின் நன்றியை
என்றும் மறவாமல் இருப்பேன்" என்று சொன்னேன்.

இவ்வளவையும் கேட்டபிறகு அவர் தலை நிமிர்ந்தார். 'என்ன சொல்லுவாரோ?' என்று அப்பொழுதும் என் நெஞ்சம் படபடத்தது. தலை நிமிர்ந்தபடியே அவர் சிறிது நேரம் இருந்தார். ஏதோ யோசிப்பவர் போலக் காணப்பட்டார். பிறகு, "நானே வரலாமே" என்று அவர் வாக்கிலிருந்து வந்தது. 'பிழைத்தேன்' என்று நான் எண்ணிக்கொண்டேன். 'இந்தமட்டிலும் அதுமதி கிடைத்ததே' என்று மகிழ்ந்தேன். "உத்தரவுப்படியே செய்கிறேன்" என்று சொல்லி மறுநாள் வருவதாக விடை பெற்றுக் கொண்டு பொன்னுசாமி செட்டியாருடன் மாயூரம் சென்றேன். தருமபுரம், மாயூரத்திற்கு அருகில்தான் இருக்கிறது.

மாயூரத்தில் அக்காலத்தில், நிறந்த தமிழ் வித்துவானும் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை யவர்களுடைய மாணாக்கரும் முன்வீப் வேலையில் இருந்து உபகாரச் சம்பளம் பெற்றவருமாகிய வேதநாயகம்பிள்ளை இருந்தார். அவர் வீட்டிற்குப் போனேன். அவர் நோய்வாய்ப்பட்டு மிக மெலிந்திருந்தார். அவரைப்பார்த்து, அவரது உடல்நிலை கண்டு வருந்தினேன். அவர், "நான் இப்பொழுது வியாதியோடு சண்டை போடுகிறேன்; என்னோடு அது சண்டைபோடுகிறது. யார் ஜயிக்கிறார்களோ; தெரியவில்லை" என்று சொன்னார். வியாதியே ஜயித்ததனால் அதன்பின் சில மாதங்களில் அவர் இவ்வுலகவாழ்வை நீத்தார்.

அன்று வேதநாயகம் பிள்ளையோடு பேசிப் பொழுது போக்கினேன். இராத்திரி முழுதும் எனக்குச் சரியாகத் தூக்கமே வரவில்லை. என் மனம் தருமபுரத்திலே இருந்தது. ஏடுகளைக் குவியல் குவியலாக என்முன் கொண்டுவரச்செய்து பார்ப்பதாகவும் எவ்வளவோ அரிய தூல்கள் இருப்பதாகவும் மனத்திலே பாவனை செய்துகொண்டேன். அந்த ஓர் இரவு ஒரு யுகமாக இருந்தது. எப்பொழுது விடியுமென்று காத்திருந்தேன்.

விடிந்தது. உடனே பொன்னுசாமி செட்டியாருடன் புறப்பட்டு 7 மணிக்ஞன் தருமபுரம் போனேன். அன்றும் ஸ்ரீ மாணிக்க வாசக தேசிகர் முதல் நாள் இருந்த கோலத்திலேயே இருந்தார். அதே சாய்வு நாற்காலி; அதே பெருமனமான நிலை. நானும் முதல் நாளைப் போலவே அருகிலே போய் நின்றேன்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் அந்த மடத்திற் காறுபாறாக இருந்த ஸ்ரீசாமிநாதத் தம்பிரானென்பவர் அவ்வழியே வந்தார். அவரோடு எனக்குப் பழக்கம் இல்லாவிடினும் என்னைப்பற்றி அவர் நன்றாக அறிந்திருந்தார். அவர், நான் தமிழ் தூல்கள் விஷயத்தில் மேற்கொண்ட உழைப்பையும் திருவாவடுதுறை யாதீனத்

திற்கு வேண்டியவ னென்பதையும் தேசிகருக்கு எடுத்துச் சொன்னார். கேட்ட தேசிகர் மெல்ல, “சரி; ஆகவேண்டிய காரியத்தைக் கவனிக்கலாமே” என்று உத்தரவிட்டார்.

சில ஓதுவார்களையும் கணக்குப் பிள்ளைகளையும் எனக்கு உதவி செய்யும்படி தேசிகர் கட்டளையிட்டார். அவ்வாதினத்துப் புஸ்தக சாலைக்கு அவர்கள் என்னை அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கே பல ஏட்டுச்சுவடிகள் இருந்தன. எல்லாவற்றையும் எடுத்து ஓரிடத்தில் தொகுத்துவைத்தார்கள்; ஆயிரக்கணக்கான ஏட்டுச் சுவடிகள் இருந்தன. அவற்றைக் கண்டவுடனே எனக்கு வியப்பு உண்டாயிற்று. எல்லாம் பழைய ஏடுகளே; புதிதாக எழுதப்பட்ட ஏடு ஒன்றேனும் அதிற் காணப்படவில்லை. பலகாலமாகப் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்ட அவ்வேடுகளை ஒவ்வொன்றாகச் சோதிக்கத் தொடங்கினேன்.

உடனிருந்தவர்களில் ஒரு சாரார் எடுகளின் கட்டை அவிழ்த்துக் கொடுத்தார்கள். நான் ஒவ்வொன்றைப் பார்த்தேன். பார்த்தவுடன் அவற்றை மீண்டும் ஒரு சாரார் நன்றாகக் கட்டி வைத்தார்கள். எடுகளைப் பார்ப்பதும் ஒழுங்காகக் கட்டுவது மாகிய காரியங்களில் அவர்களுக்கு நல்ல பழக்கம் இருந்தது.

ஏடுகளைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தேன். ஸ்தல புராணங்கள், மகா புராணங்கள், பிரபந்தங்கள், சைவசாஸ்திரங்கள் முதலிய பலவகைகள் இருந்தன. தீதால்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்கள் உரைகளுடன் இருந்தன. சில நூல்களிற் பல பிரதிகளைக் கண்டேன். சிவதருமோத்திரத்தில் மட்டும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பிரதிகள் இருந்தன. அங்ஙனம் இருப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்று நான் விசாரித்தேன். “இங்கே துறவு பூண்பவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும், காஷாயம் கொடுப்பவர்கள் இந்த நூலின் பிரதி ஒன்றைக் கொடுப்பது இவ்வாதினத்தில் வழக்கம். அதனால் இவ்வளவு பிரதிகள் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன” என்று உடனிருந்தவர்கள் சொன்னார்கள். என்னுடைய தமிழாசிரியராகிய ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் ஒருமுறை சிவதருமோத்திரச் சுவடி எங்கும் கிடைக்காமல் அதனைப் பெறுவதற்கு எவ்வளவோ சிரமப்பட்டுக் கடைசியில் ஒரு மாணக்கர் செய்த தந்திரத்தால் மிகவும் அரிதாகச் சிலநாள் மட்டும் வைத்துக்கொள்ளும்படி ஒரு பிரதியைப் பெற்றார்கள்.¹ அவ்வரலாறு அப்பொழுது எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

¹ ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம். பாகம் 1, பக்கம், 108 - 16.

ஏடுகளைச் சோதித்துவரும்போது நான் பல அருமையான நூல்களைப் பார்த்தேன். அவற்றைப் பெறுவதில் எனக்கு விருப்ப மிருப்பினும் அதிகப் பழக்கமில்லாத அவ்விடத்திலுள்ளவர்கள் தருவார்களோ மாட்டார்களோ என்று அஞ்சி வாளாவிருந்தேன். அன்றியும் என்னுடைய நாட்டம் முழுவதும் பத்துப்பாட்டிலே தான் பதிந்திருந்தது. மிக விரைவாகச் சுவடிகளைப் பார்த்து வந்தேன். பகல் பன்னிரண்டு மணி வரையிலும் பத்துப்பாட்டு அகப் படவில்லை. பலநூறு சுவடிகளைப் பார்த்தேன்; பயனில்லை. இடையிலே சிறிது நேரம் உண்ணுவதிற் போயிற்று. அதைத் தவிர மற்றக் கால முழுவதும் சுவடிகளைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தேன்.

நாழிகை ஆகிக்கொண்டிருந்தது; பல சுவடுகள் சோதிக்கப் பட்டன; பத்துப்பாட்டு மட்டும் அகப்படவில்லை.

சூரியன் மறைந்தான். அன்று சூரியோதய காலத்தில் என் மனம் தருமபுர மடத்து எட்டுச் சுவடிகளைக் காண்பதில் ஊக்கமும், நாம் தேடியது இடைநிறுவிடும் என்ற நம்பிக்கையும் உடையதாக இருந்தது. சூரிய அஸ்தமன காலத்திலே என் நம்பிக்கை தளர்ந்தது. சூரிய அஸ்தமன காலத்திலே என் நம்பிக்கை விடுமோ என்ற எக்கம் தலைப்பட்டது. விடுபட்ட மலர்களை நாம் காணக் கொடுத்துவைக்கவில்லையே என்று இரங்கினேன். சூறிஞ்சிப் பாட்டிலுள்ள மலர்களைல்லாம் ஒரு மாலையாக என் அகக்கண் முன் வந்து நின்றன. அம்மாலையின் இடையிலே சில மலர்கள் உதிர்ந்தமையின் அது குறையாக இருப்பது போன்ற தோற்றத்தையும் நான் கண்டேன். 'ஐயோ! இந்த மலை நிரம்புமா?' என்று எண்ணி எண்ணி ரைந்தேன்.

இரவு வந்துவிட்டது. குத்து விளக்குகளை ஏற்றிக் கொணர்ந்தார்கள். அவற்றிலுள்ள சுடரைத் தொழுதுவிட்டு நான் மேலும் பார்க்கத் தொடங்கினேன். மணி எழு ஆயிற்று; அதன் பின் எட்டு அடித்தது. மனக்கலக்கத்தோடு பார்த்துக் கொண்டே வந்தேன். 'இந்தத் தமிழ்காடுதான் எவ்வளவு தூர தீர்ஷ்டமுடையது! இவ்வளவு அருமையான நூல்களைப் பறி கொடுத்துத் தவிக்கின்றதே!' என்று எண்ணி உருகினேன். ஒன்பது மணியும் ஆயிற்று.

அப்பொழுது ஆதினத்தலைவராகிய ஸ்ரீமணிக்கவாசக தேசிகர் அங்கே வந்தார். அன்று அவர் மிளகுக்காப்புச் செய்து கொண்டதினும், சடையுடையவர்கள் எண்ணெய்தேய்த்துக்கொள்வது வழக்கமன்று. மிளகு முதலிய சில பொருள்களைப் பால் விட்டு அரைத்துத் தேய்த்துக்கொள்ளுவார்கள். அதற்குத்தான் மிளகுக்காப்பு என்று பெயர். தருமபுர ஆதினத்தலைவர்கள் சடா

தாரிகள். மாணிக்கவாசகதேவிகர் பிளரூங்காப்படிச் செய்துவிட்டான். மையால் அவருடைய சடை ஈரமாக இருந்தது. அழைப்புப் பூலந்தன் வதற்காக ஒரு தவசிப்பிள்ளை அதைக் கையில் தாங்கி நின்றான். மற்றொருவன் தூபமுட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டு அழைப்புப் பூலந்தன் யூட்டிக்கொண்டு நின்றான். வேறொருவன் தூபமுட்டியில் தரங்கம், சாம்பிராணி முதலியவற்றைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

இந்த நிலையில் வந்துநின்ற தேசிகரைக் கண்ட நான் மால் எழுந்தேன். அவர் நின்றபடியே கையமர்த்தி, “நீங்கள் அப்படியே இருந்து பாருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிறிதுநேரம் நின்று கொண்டிருந்தனர். அப்பால், “ஏதாவது கிடைத்ததா?” என்று கேட்டார். நான் மிக்க கவலையோடு, “பல அருவாயான ஏடுகள் இருக்கின்றன. ஆனாலும் எனக்கு எது வேண்டுமோ அது கிடைக்கவில்லை. இங்கே இல்லையென்றால் வேறிடங்களில் இருக்க நியாயமில்லை. என்னுடைய அதிர்ஷ்டம் இப்படியிருக்கிறது” என்று சோர்வு புலப்படும் தொனியில் விடையிறுத்தேன்.

“இருந்திருக்கும். யாராவது கொண்டுபோயிருப்பார்கள்” என்று அவர் சொன்னார்.

“இந்த இடத்தைத்தவிரச் சுவடிகள் இருக்கும் இடம் இந்த மடத்தில் வேறு உண்டோ?” என்று கேட்டேன். வேலைக்காரர்கள் இல்லையென்று சொன்னார்கள்.

அப்பொழுது, முன்னே குறிப்பிட்ட காறுபாறு ஓங்கியபடி நாதத் தம்பிரான் அங்கே வந்தார். எனக்கு வேண்டிய சுவடி கிடைக்காமல் வருத்தத்தோடு நான் சொல்லிக்கொண்டிருந்த வற்றைக் கேட்ட அவர், “சில தினங்களுக்குமுன் பதினெட்டாம் பெருக்கில் காவிரியிற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுவதற்காகப் பல பழைய கணக்குச் சுருணைகளையும் சிதிலமான வேறு சுவடிகளையும் கட்டிச் சிறிய தேரில் வைத்துக்கொண்டு போனார்கள். அதில் சில பழைய ஒற்றை ஏடுகளைக் கண்டேன். ஒரு வேளை மடத்துத் தவந்த வேஜரக இருக்கலாமென்றெண்ணி அவைகளைமட்டும் எடுத்துக் கட்டி என் பிரேஷின்மேல் வைக்கச் செய்தேன். அவைகளில் ஏதாவது இருக்கிறதா என்று பார்க்கலாம்” என்று சொன்னார்.

“பார்க்கிறேன். அவற்றைக் கொண்டுவரச் செய்தால் அது கூலமாக இருக்கும்” என்று நயந்த குரலில் நான் கூறினேன். உடனே அவர் உத்தரவிடவே ஒருவர் சென்று ஒரு கட்டு ஒற்றை ஏடுகளை எடுத்துக்கொணர்ந்து என்முன் போட்டார். மிக்க ஆவலோடு அவற்றைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். அந்தக்கட்டில் பலவகையான அளவுள்ள ஒற்றை ஏடுகள் இருந்தன. சிலவற்றில்

கணக்கு எழுதப்பட்டிருந்தது; சிலவற்றிற் பெரிய புராணச் செய்
புட்கள் காணப்பட்டன; இலக்கணச் சுவடிகளின் ஏடுகள் சில
காணப்பட்டன. அவற்றைப் பார்த்துவந்தேன்.

ஓர் ஏட்டைப் படித்துப் பார்த்தேன். அது பத்துப்பாட்டு
எடாக இருந்தது. அக்காலத்தில் பத்துப்பாட்டு உரை முழுவதும்
என் ஞாபகத்தில் இருந்தது. அதனால் அந்த ஏட்டிலிருந்தது
பத்துப்பாட்டு உரையே என்பதைக் கண்டுகொண்டேன். என்
உள்ளம் சிறிதே ஊக்கம் பெற்றது.

அப்பாலே அந்த ஏட்டின் அளவில் இருந்த வேறு ஏடுகளை
பெல்லாம் தொகுத்தேன். அவற்றைப் படித்துப் பார்க்கவோ நேர
மில்லை. மணி பத்துக்குமேல் ஆயிற்று. மறுநாள் நான் கும்ப
கோணத்தில் இருக்கவேண்டியவனாதலின் அந்த ஒற்றை ஏடுகளை
அப்படியே எடுத்துக்கொண்டுபோய் ஆராயலாமென்று எண்ணி
னேன். ஆதினத் தலைவரிடம், “இப்பொழுது நாழிகையாய்
விட்டது. நான் விடியற்காலையில் மாயூரத்தில் ரயிலேறிக் கும்ப
கோணம் போகவேண்டும். ஸந்திதானத்தில் உத்தரவானால் இந்த
ஒற்றை யேடுகளை எடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பார்க்கிறேன். இதில்
எனக்கு வேண்டியவைகளை மட்டும் பொறுக்கிக்கொண்டு கணக்கு
முதலியவை இருந்தால் ஜாக்கிரதையாகக் கொண்டுவந்து சேர்த்து
விடுகிறேன். இதில் சிறிதும் ஸந்தேகம் கொள்ளவேண்டாம்”
என்று உறுதிமொழி கூறினேன்.

“அப்படியே செய்யலாம். அந்நிலை என்ன தடை?” என்று
தேசிகர் அன்போடு உடம்பட்டனர். முதலநாள் வந்தபோது
அவர் இருந்த நிலையிலும் அப்பொழுது அவர் அன்போடு கவனித்
துக்கொண்டிருந்து ஒற்றை ஏடுகளைக் கொண்டுவந்துபடி அது
மதியளித்ததையும் மீனைக்கும்போது எனக்கு விபப்பண்டாயிற்று,
“எல்லாம் திருவருட் செயலே” என்று எண்ணி ஆறுதல்
அடைந்தேன்.

ஐப்பது அறுபது ஒற்றையேடுகளை அப்படியே கட்டிக்
கொண்டு எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டு மாயூரம்
வந்து சேர்ந்தேன். அன்றிரவு நான் உணவு உட்கொண்டேனே,
இல்லையோ- ஞாபகம் இல்லை.

மறுநாட் காலை ரயிலேறிக் கும்பகோணம் வந்து சேர்ந்தேன்.
கொண்டு வந்த ஒற்றையேடுகளைப் பிரித்துப்பார்த்தேன். சில
பத்துப்பாட்டு உரை ஏடுகள் ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தமில்லாமல்
கலங்கிருந்தன. ஆத்திரத்தோடு ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்தேன். நான்
எழுதப்பாகம் காணாமல் தவித்தேனே அதை ஓர் ஏட்டிலே பார்த்
தேன். என் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரையில் ஒரே மயிர்க்கூறுகள்

உண்டாயிற்று. என் கண்களேத் துடைத்துத் துடைத்துப் பார்த்தேன்; ஏட்டையும் துடைத்துப் பார்த்தேன்.

குறிஞ்சிப் பாட்டுத்தான் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை; விடுபட்ட மலர்களையே நான் அதில் கண்டேன்:

1¹தேமா---தேமாம்பூ, மணிச்சிகை—செம்மணிப்பூ, உரிது நூறு
அவிழ்தோத்து உந்தூழ்—நனக்த உரிநீதாக நூறும் விரிந்த கோத்
தீனையுடைய பெருங்கிழ் பூ.

என்ற சிறுபகுதியே விடுபட்டிருந்தது. என்மனம் ஆறுதலுற்றது. இழந்த குழந்தையைக் கண்டெடுத்த தாய்க்கு உண்டாகும் மகிழ்ச்சியைத்தான் அதற்கு உபமானமாகக் கூறலாம்.

விடுபட்ட மலர்கள் மூன்றே. ஆனாலும் அந்த மலர்களைத் தேடி என் மனம் அலைந்தது. மூன்று என்பது அதற்குமுன் எனக்கு தெரியாது. மூன்றாக இருந்தால் என்ன? முப்பதாக இருந்தால் என்ன? குறை குறைதானே?

அப்பால் குறிஞ்சிப்பாட்டு முழுமையும் செப்பஞ்செய்து கொண்டேன். குறை நிரம்பிய குறிஞ்சிப்பாட்டை இப்பொழுது பத்துப்பாட்டுப் பதிப்பிற் காணலாம்.

பத்துப்பாட்டு எடுகளை மட்டும் தனியே எடுத்துவைத்துக் கொண்டு மற்றவற்றை நான் வாக்களித்தபடியே தருமபுரம் மடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டேன். அவற்றை அனுப்பும்போது எனது மகிழ்ச்சியையும் நன்றியறிவையும் தெரிவித்து ஒரு கடிதமும் எழுதினேன்.

தருமபுரமடத்தில் இப்பகுதி கிடைத்ததைப் பத்துப்பாட்டுப்பதிப்பிலும் குறித்திருக்கிறேன்.² அங்கே கிடைத்த ஒற்றை இதழ்களில் உதிர்ந்த அம்மலர்களைக் காணாமல் இருந்தால், பத்துப்பாட்டின் முதற்பதிப்பு அச்சியு குறையோடேதான் வெளிவந்திருக்கும். அக்குறை நேராவாறு ஆண்டவன் காப்பாற்றினான். குறிஞ்சிப்பாட்டு, குறை நிரம்பப்பெற்றது; அதனால்,

3³ஆன்றோர் புகழ்ந்த வறிவினிற் றெரிந்து
சான்றோ ருரைத்த தண்டமிழ்த் தேரியல்⁴

ஆறிய பத்துப்பாட்டு முழு உருவத்தோடு வெளிவந்து மணக்கின்றது.

1. திருவிருப்பாட்டு, 64, 65, உரை.

2. அக்டோபர் 1951, பக்கம் 489, அடிக்குறிப்புப் பார்க்க.

3. நடுநிலைக்கல்விப் பரீட்சைக் குறிப்புகள், உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்.

4. நெடுநிலைக்கல்விப் பரீட்சைக் குறிப்புகள்.

Tamil Heritage Foundation
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials
e-Book series
an international NGO initiative to digitize old Tamil books
and palm leaf manuscripts
visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொல் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை